

12 söndagen (A)

Var inte rädda

21 juni 2017

Matt 10:26-33

S:ta Eugenia kl 11.00

Trots alla faror som hotar människor säger Jesus till sina lärjungar och till oss: ”Var inte rädda!” - Om och om igen: ”Var inte rädda!”

Kanske minns ni när den nyvalde påven, den helige Johannes Paulus II, höll sin första predikan. Året var 1978. Han ropade till världens alla kristna Jesu ord: ”Var inte rädda!” Han själv visste vad rädslan var. Han växte upp under Hitlers fruktansvärda ockupation av Polen. Sedan levde han under Stalins kommunistiska diktatur, med fientliga poliser, militärer och spioner. Men Karol Wojtyła var en sann kristen, ett helgon, som satte sin tillit på Guds allmakt. Han visade ingen rädsla, varken 1978 – då det fortfarande fanns den mäktiga Sovjetunionen, kommunismens spöke och det Kalla kriget – eller senare, under hans många år som påve, i farliga situationer och under riskfyllda resor.

Vad innebär Jesu uppmaning för oss? Är vi rädda inför människor? Alla är vi väl någon gång rädda: inför en berusad man, inför ett aggressivt ungdomsgäng i Tunnelbanan, inför demonstrationer med skrikande folkmassor. Är jag ensam, så är det bara vettigt att försiktigt dra sig tillbaka från den hotfulla situationen. *Bättre fly än illa fäkta*, heter ett klokt ordspråk. Är det någon annan som ska försvaras mot övergrepp, bör jag avväga om jag *kan* ingripa eller om jag bara gör ont värre.

Men Jesus talar inte om sådana situationer. Han talar inte heller om orm- och spindelfobier eller om mardrömmar; då vi vaknar svettiga och tackar Gud att drömmens skräck inte är verklighet. Det är större faror som hotar oss.

Just i dessa Corona-tider är de flesta av oss rädda att drabbas av pandemin, vi fruktar att bli smittade av det dödliga viruset, vi befarar säkert att våra nära och kära kan bli sjuka och dö. Särskilt barnen fruktar hotet från sjukdomen. Utöver Covid-19 kan vi känna rädsla när vi tänker på världens utveckling, på allt lidande, all nöd, krig, terrorism, sekularisering, flyktingar, klimatproblem osv.

Profeten Jeremia ropar i dagens läsning: ”Skräck från alla håll! Ange honom!” Det är nog för starka ord i vår situation i Sverige. Men våra medkristna i många muslimska samhällen känner igen sig i den anklagade profeten Jeeremia. De upplever skräck inför islamska terrorister. Eller att de blir anklagade för blasfemi i Pakistan eller Indonesien. I delar av Indien befarar de hinduiska fanatiker. Enligt senaste statistik är det 144 länder, där kristna blir diskriminerade, förföljda och dödade. 144 länder! Det är oräkneliga kristna som har blivit martyrer i vår tid.

Förmodligen hade de hört Herrens ord ”Var inte rädda!” Men dessa Kristi blodsvitnen var väl inte alltid starka och tappra. De visste att de riskerade livet om de höll fast vid sin tro och sitt kristna levnadssätt. Det avgörande var dock att de övervann sin fruktan och förblev trogna intill slutet. De trodde på uppståndelsen och på Guds rättvisa dom vid slutet av historien.

I Sverige finns ingen förföljelse av kristna. Men om vi försvarar kristen etik eller tydligt påtalar missförhållandena i samhället kommer vi förmodligen att utsättas för trakasserier. Det finns en sorts kristofobi i vårt land. Vi hörde i evangeliet Jesu ord till oss: *Vad jag säger er i mörkret, det ska ni säga i dagsljuset, och vad jag viskar i ert öra, det ska ni ropa ut från taken.* Ett sant kristet vittnesbörd som inte fruktar människor är inte lätt. Vi måste simma mot strömmen. Om vi vill följa Kristus efter, måste vi vara tappra. Men vi bör inte vara aggressiva eller Besserwisser, utan ska lugnt lägga fram våra argument. Såsom det står i 1 Petrusbrevet: *Gör det ödmjukt och respektfullt i medvetande om er goda sak.*

Till detta ett personligt minne: Som ung präst på 70-talet såg jag en film på TV som förlöjligade påven. Jag skrev ett mycket argt protestbrev. En församlingsmedlem som jag bad om att rätta min svenska tog bort de flesta av mina irriterade uttryck och lät bara sakliga argument stå kvar. Resultat: den ansvarige TV-chefen svarade artigt och ursäktade sig för programmet. Om jag hade skickat iväg mitt ursprungliga brev skulle det väl bara hamnat i hans papperskorg. ”Det är tonen som gör musiken” heter ordspråket. Det är *hur* man säger saker, inte bara innehållet som spelar roll.

Var inte rädda, kära församlingsmedlemmar och alla kära tittare! Trots alla faror, svårigheter och motstånd får vi förkunna Kristi befriande och glädjande budskap. Var inte rädda!